

mijmering / vespers

Ik doe het niet meer, napraten na afloop van een concert. Ja, over koetjes en kalfjes als het moet, de prijs van de koffie of voor mijn part over de elke dag van links naar rechts schuivende politiek, maar niet meer over wat ik zojuist heb gehoord. Of misschien beter: heb ondergaan. Dit geldt overigens ook voor een film, eigenlijk voor alles wat me raakt op gebied van de edele

kunsten, waarvan ik me pas een paar minuten geleden hebt losgescheurd. Geef de ervaring kans om te landen, in stilte, kom weer tot jezelf. Gooi jouw verhaal ook niet onmiddellijk anderen voor de voeten, gun hen ook de rust en de ruimte.

De beleving van een concert is niet alleen momenteel, er gaat de ervaring van jaren, soms van een half leven achter schuil. Ik merkte het deze week weer, na het horen van de Mariavespers van Monteverdi. Prachtige muziek, erg mooie uitvoering, maar ik viel helemaal stil na afloop, het moment dat anderen willen weten wat ik ervan vond. Ik kon met moeite opbrengen dat ik het 'mooi' vond, maar ik wilde naar huis. Ik kón op dat moment ook niet zeggen wat die avond teweegbracht, ik wilde laten zakken wat ik had gehoord.

Ik maakte kennis met de Vespers toen ik begin twintig was. Ze deden me wat, ze stonden ergens voor. Voor vocale schoonheid, voor grootsheid, voor hoopvolle maar ook bange verwachtingen van het leven, van de jonge vrouw die ik toen was; voor de emotie in de blik van degene op wie ik gek was, die hetzelfde onderging en die al die jaren nabij is gebleven. Ze voerden me terug in de tijd, ze toonden me de rode draad tussen wie ik was en ben geworden, mijn jeugdige ik en mijn ik van nu.

Ik houd van de Vespers. Om alles wat ik hierboven beschrijf. Zo kolkt de solo Duo Seraphim al dagen door mijn hoofd, bijna opdringerig, maar zo genadiglijk mooi ... Het is wat muziek kan doen; omkijken naar jezelf, met weemoed, deemoed en toch ook goedemoed.